

Henk Platvoet

3 november 1918 - 6 februari 1995

Echtgenoot van Fien Peters.

Vader, schoonvader en opa van Lidwien en Jan, Jolinde en Leonard, Marcel en Marlies, Marije, Rinske en Merlijn, Lucy en Max, Huub en Gemma, Anne, Matthijs en Steven, Ivo en José.

Ter nagedachtenis aan Henk Platvoet

Vader was zowel binnen als buiten ons gezin een man van weinig woorden, die er niet van hield om op de voorgrond te staan. Voor zichzelf had hij weinig nodig. Hij was zeer godsdienstig en had een onwankelbaar geloof in God. Hij was duidelijk en eerlijk in zijn mening, hetgeen voor zijn omgeving niet altijd gemakkelijk was. Door zijn integriteit dwong hij respect af.

Ons gezin stond bij hem voorop. Wij konden rekenen op zijn volledige inzet. Zijn grote liefde voor moeder en zijn overtuiging maakten hem tot een trouw echtgenoot. Samen met moeder vormde hij voor ons als kinderen een rotsvast fundament voor onze ontwikkeling.

Plichtsgetrouw en accuraat vervulde hij de taken op zijn werk. Ook na zijn pensioen stelde hij zijn kennis en inzicht beschikbaar voor gezin, kerk en anderen. Vader wist in zijn gezin de juiste balans te vinden tussen zorgzaamheid en vrijheid. Hij hechtte er grote waarde aan, dat zijn kinderen studeerden.

Zelf had hij veel talenten en studeerde graag. Hij hield ervan om alles zelf uit te dokteren. Hij inspireerde ons door zijn kennis van en omgang met taal, muziek, natuur en techniek. Voor ons waren zijn woordspelingen en zegswijzen reeds tijdens zijn leven legendarisch.

Muziek speelde een grote rol in vaders leven. Hij leerde zichzelf pianospelen. Vader verwoordde zijn diepste gevoelens niet, maar in zijn muziekspel klonken deze door. Talloos zijn de liedjes, die wij ons herinneren van de zaterdagse klussendag. Zijn pianospel kleurde ons gezinsleven. Hierdoor kreeg muziek voor ons betekenis.

Vader hield van mensen om zich heen. Hij leverde steeds op zijn eigen wijze een bijdrage aan de gezelligheid.

De laatste 3 jaar van zijn leven kreeg vader te maken met 2 hartinfarcten. Fysiek en geestelijk kon hij hierdoor niet meer optimaal functioneren. Kenmerkend voor vader legde hij zich neer bij de feiten zoals ze waren.

In de laatste weken was het voor hem en ons duidelijk, dat het eind van zijn leven naderde. Zelfs in deze periode, waarin hij nagenoeg niks meer zelf kon, waakte hij ervoor zijn onafhankelijkheid te bewaren. Maar ondanks zichzelf aanvaardde hij onze zorg onverwacht gemakkelijk. Hij bleef opgewekt, kalm en vol humor. Voor moeder en ons betekende hij zelfs toen een bron van blijdschap en rust.

Vader, bedankt.